

U G T

**BUTLLETI INTERIOR
DEL
SECRETARIAT DE CATALUNYA**

n.º ref 4645
88000
FONS
VILADOT

Adherida a la Confederació Internacional d'Organitzacions Sindicals Lliures (C. I. O. S. L.)	N.º 7 Març del 1959
---	------------------------------

Per la Llibertat, per la Democràcia, per la Justícia social

EN UN LLOC DE LA PATRIA

El Secretariat de Catalunya de la Unió General de Treballadors i el C.E. del Moviment Socialista de Catalunya s'adrecen a l'opinió internacional

Una mobilització ciutadana contra l'arbitrarietat i la dictadura sotmou avui totes les fibres vitals del nostre poble. El combat contra l'opressió i la tirania adquireix unes proporcions que en fan una força de transformació, de la vida política del nostre país i pren el caràcter d'un fenomen d'ordre nacional. Tots els estaments, totes les classes socials hi col·laboren. Homes procedents de tots els horitzons polítics hi aporten il·lur concurs. Enfront de la mentalitat rudimentària del franquisme la mobilització ciutadana demostra que no solament és capaç de produir un canvi sino d'assegurar l'ordre interior. Una renaixença cívica pren cos i forma.

Reunits conjuntament en un lloc de Catalunya, el Comité Executiu del Moviment Socialista de Catalunya, i el Secretariat de Catalunya de la Unió General de Treballadors, han procedit a un detingut examen de la situació econòmica general, espanyola i catalana, i després d'haver escoltat els reports dels experts, acorden cridar l'atenció de l'opinió internacional sobre la gravetat d'aquesta situació, fent pública la següent.

DECLARACIÓ

L'evolució de l'economia espanyola, en els darrers vint anys estigué caracteritzada primer per l'aïllament de la resta dels països del món. Una gran majoria del nostre poble restà privada dels béns de consum més essencials, víctima de les tristes experiències del mercat negre. Al seu recer es formaren els sòlids privilegis econòmics de les classes beneficiades per la guerra civil, que han estat el fonament de les estructures monopolístiques que avui patim.

Des de 1947 fins a 1951 es suavitzà aquesta situació. Més que per l'acció d'una política econòmica exercida pel govern, per el procés de millorament de la conjuntura mundial. L'economia en aquest període evoluciona en un procés relativament equilibrat, per bé que molt insuficient per a satisfer les necessitats del país, frenada la reconstrucció econòmica per les creixents contradiccions internes que la pròpia estructura del règim anava creant.

A partir del 1953 s'anivella la balança comercial gràcies a l'ajuda derivada dels tractats amb els Estats Units: Endut per l'aparència d'una situació que podia semblar estabilitzada, el govern es llença a una política d'industrialització mal concebuda, desproporcionada a les possibilitats del país, i confiada a organismes com l'Institut Nacional

d'Indústria i altres, mancats del mínim control, dominats per la corrupció, deliris de grandesa i manca de sentit de la realitat. Al mateix temps, la dinàmica de la dictadura, i el sosteniment de les estructures per ella creades, impulsaven les despeses públiques en una espiral que, ultra consumir les reserves financeres, desencadenà el creixent procés inflacionista, elevant la circulació fiduciària sense augmentar correlativament els béns de consum. La mateixa ajuda americana (mil milions de dòlars), malversada per l'impunitat d'actuació, ha estat absorbida sense que els seus efectes es deixessin sentir. El Comerç exterior, novament desequilibrat i més lligat que abans a la conjuntura europea es veu gravissimament afectat per aquesta perspectiva interna de l'economia espanyola.

Ara bé: Europa que a la fi de la guerra mundial aprofitava els anys d'economia ascendent per a reconstruir sobre noves bases les economies nacionals i assolir en poc temps els índex i nivells més alts coneguts en el nostre continent, davant dels canvis que s'inicien en 1956-1957 estudia les perspectives de futur i adopta les mesures necessàries per no aturar el progrés econòmic.

UNA DECLARACIÓ DE LA C.I.O.S.L.

La C.I.O.S.L. ha publicat suara una declaració protestant contra la persecució de que son víctimes els treballadors sota el règim franquista i fent una crida a tots els espanyols que estimen la pau per a que uneixin llurs esforços per establir un règim de democràcia.

Un comportament cívic es tradueix sempre per una actitud política. I l'actitud política que es deriva d'aquesta mobilització ciutadana és clara i concreta: Defensa de la Llibertat, de la Democràcia, de la Justícia Social.

Ahir eren el Partit Demòcrata Cristià i l'Aliança de Treballadors Cristians de Catalunya els que assenyalaven la gravetat d'una situació que s'agreua i es deteriora rapidament. Avui són el Secretariat de Catalunya de la Unió General de Treballadors i el Moviment Socialista de Catalunya que reunits en un lloc de la Pàtria oprimida signen i fan públic l'important document que vet aci:

En els darrers dies del 1958 s'inicien importants transformacions. El 1 de Gener del 1959 entrava en vigor el Tractat de Mercat Comu Europeu. Algunes setmanes després diversos països adoptaven la convertibilitat de llurs monedes. L'alliberació progressiva i en gran part ja efectiva dels intercanvis, en el quadre de la O.E.C.E., és una realitat. La devaluació d'algunes monedes sobrevaluades, fou la conseqüència d'aquestes realitats anteriors.

Aquestes transformacions comprometen per molt de temps el pervindre econòmic d'Europa. Espanya té avui una situació econòmica molt sensible a la realitat europea, i es troba doncs davant del següent dilema:

1. — Provar d'ésser un país modern i europeu que participará a aquest esforç comú d'Europa per intentar un esdevenidor millor —la qual cosa no implica segons nosaltres, una entrada immediata en el Mercat Comu, però si exigeix una associació estreta del nostre país als altres països europeus, i l'estudi immediat d'aquestes formes d'associació que ens han de permetre vencer els retards acumulats durant anys i resoldre els problemes actuals.

2. — Viure en l'economia tancada d'avui, subordinada a les estructures polítiques d'un règim envilit i sense perspectives, en el qual la gestió política i econòmica va dirigida a l'obtenció d'uns crèdits per tal de poder perllongar la seva vida migrada, bo i renunciant per sempre a tota possibilitat d'expansió econòmica i de millorament.

Aquestes dues perspectives són plenes de conseqüències polítiques;

(Segueix pàgina 4)

Paraules... i realitats franquistes

La «premsa» tolerada del franquisme representa —en conjunt— una astronòmica addició d'engany i de calúmnies científicament calculades la finalitat de les quals preten mantenir l'home espanyol tan divorciat de la veritat com de l'exercici de llurs drets ciutadans.

Cada una de les manifestacions publicitàries que organitza el franquisme, intenta en el seu desenvolupament i conclusions, elevar la mentida a funció rectora de les relacions humanes, retardant violentament l'instanciant en que la veritat pugui pulveritzar la doctrina, sistema i política que el franquisme s'ha traçat des de que usurpa el poder.

El 21 de febrer d'enguany el senyor Solís Ruiz, clausurà les deliberacions del nomenat, Congrés de la família espanyola. En el seu discurs el senyor Solís digué el següent: «Si reforcem dins de la necessària independència la vida dels nostres municipis, si el sindicalisme amb la seva autenticitat necessària no se li lleva allo que li correspon, no se'l disminueix en la seva justa activitat...»

Solament un cinic o un inconscient pot expressar-se com ho ha fet el Ministre Secretari de Franco. Els municipis espanyols perden llur independència, llur autoritat i el dret a regir-se per ells mateixos obeint la voluntat ciutadana lliurement expressada el 30 de Març del 1939.

L'autenticitat del sindicalisme únicament pot manifestar-se quan el sindicalisme és lliure i la seva constitució en organismes professionals obeeix a les prestacions morals i doctrinals que lliurement hi aporten els homes. Per haver desitjat que l'autenticitat sindical fos el seu intèrpret, el Març del 1958,

per Pascual TOMAS, Secretari General de la U.G.T. d'Espanya a l'exili

VIENA VILA OBRERA

Per un obrer, en anomenar Viena, la primera imatge que ve al pensament no és precisament la de l'antiga capital de l'Europa Central, ni tampoc la vila dels «vals» sino la Viena obrera i socialista.

En aquests darrers 25 anys, el poble austriac ha passat per tantes i tantes vicissituds que ens inquietava, fins a cert punt, el destí del socialisme en aquest minuscule país. Amb l'adveniment de la República l'any 1918 —un dels principals animadors de la qual fou en Victor Adler— s'iniciaren les primeres realitzacions socials que tant esperava el poble i que continuaren sense defallença fins el 6 de febrer del 1934 de tràgica memòria. Havent pres el poder el moviment feixista acapdillat per Dollfus una sèrie d'esdeveniments importants feren trontollar un dels bastions del socialisme europeu. A causa de l'anèxio brutal d'Austria per l'Alemanya hitleriana i com a col·lari la guerra, l'ocupació «quadripartita» i un intent de sovietització, hom no podia per menys de demanar-se si el socialisme austriac no en sortiria afeblit després de passar per tantes proves i vicissituds.

Una visita que em fet darrerament a Viena ens ha demostrat tot el contrari.

La primera impressió, que no deixa de sorprendre el visitant més inexperimentat, és la gran quantitat de magatzems d'alimentació que porten el nom de «KONSUM» i que no són altre que les Cooperatives de consum del Partit Socialista Austriac. A part que hom hi troba —com es natural— tota classe de productes d'alimentació habituals del país, hom hi pot adquirir també tota classe d'articles de vestir i de cuina, la majoria dels quals són fabricats en les cooperatives de producció del mateix organisme.

No hi ha poble ni poblet que no tingui el

els minaires d'Astúries es declararen en vaga. El Govern de Franco, del qual el senyor Solís és membre, va desterrar 17 d'aquests obrers i detingué a 32 vaguistes. Tots just s'acava de celebrar el Consell de Guerra contra aquests homes. 31 han estat condemnats.

Per defensar l'autenticitat sindical 31 obrers de Saragossa, han estat condemnats i encara són a la presó. I per idèntica causa han detingut més de 80 obrers el passat mes de Novembre a Viscaia, Madrid, Catalunya, Lleuant i Andalusia.

Vol dir-nos el senyor Solís com pot conjugar-se ço que publicament diu amb les dramàtiques persecucions que els seus sicaris organitzen contra els espanyols que desitjen l'autenticitat sindical i l'autoritat i personalitat dels municipis?

Li serà molt difícil la reposta. Tan difícil com ho és per un espanyol digne de transigir amb la presència d'usurpadors del poder que no únicament se han venut trossos de la Pàtria inutilitzant i destruint el present i el futur de l'economia espanyola, sinó, que canalitzant devers els bancs estrangers una part de la riquesa nacional que s'apropria indegudament mentre el poble espanyol manca del més indispensable per a viure.

La clausura del Primer Congrés de la família espanyola hauria estat un èxit si el ministre senyor Solís hagués llegit la llista dels exportadors de riquesa nacional i també la condemna que els havia estat imposada.

Tot el demés senyor Solís, és la tela de fons que oculta al «Maesse Pedro» que us mou i us dirigeix en les seves accions permanents contra Espanya i contra els espanyols.

La protesta contra

Tot el mon civilitzat de
contra el règim

Protesta del Comité Internacional per la Ciència i la Cultura

Mentre continuen detinguts a Carabanchel Casablanca, Padros, i García, al costat dels empresonats d'altres llocs d'Espanya, la protesta internacional no ha cessat enlloc. Ultra els comentaris i declaracions de la premsa anglesa, francesa, americana, etc., hi ha hagut recentment una important gestió d'una delegació presidida per Lord Chorley, en nom del C.I.C.C., que compta amb delegacions a 296 universitats de tot el món. Els delegats expressaren a l'ambaixador l'indignació de tots els liberals del món. I demanaren precisions sobre els detinguts. Els funcionaris de l'ambaixada prometeren donar aquestes precisions.

Una resolució del sindicat d'ensenyament belga

Transcrivim d'aquesta resolució els següents paràgrafs:

El Congrés del Sector Nacional d'Ensenyament de la Central General de Serveis Públics reunit a Brussel·les manifesta la seva simpatia i admiració a tots aquells que lluiten a Espanya contra les diferents formes de la tirania franquista.

«Protesta amb indignació contra els empresonaments de militants sindicalistes i reclama llur llibertat.

«Decideix fer un donatiu al Fons de Solidaritat Internacional de la C.I.O.S.L. i demana que aquesta faci un esforç especial pels combatents de la llibertat d'Espanya.

Una declaració sobre Espanya de

El Consell Executiu de la A.F.L.-C.I.O. ha fet pública una declaració de solidaritat envers els treballadors espanyols víctimes de la persecució franquista i recabant del seu

MISTERIS D

Madrid prospera. Madrid engoleix tots els diners d'Espanya. Però Madrid i els seus voltants estan plens de coves, de barraques i xavoles i gent que viu al ras. La gent no hi cap i els pobres viuen al carrer. Doncs, bé: ara resulta que a Madrid hi ha més de vuit mil pisos buids, deshabitats! No parlem dels palaus ni mansions de gent rica que són buides la major part del temps o tenen deu habitacions per persona. Parlem de pisos de lloguer, d'habitacions rentables que romanen buides malgrat que són arrenda-

La Unió General de

1. Llibertat d'Associació, de reunió, de paraula
2. Garanties individuals.
3. Lliure exercici dels drets polítics.
4. Llibertat de tots els detinguts i condemnats
5. Justa i equitativa distribució de la riquesa
6. Jornada legal de 8 hores.
7. Salari mínim garantit concordant amb els costos de vida
8. Justícia implacable i ràpida contra els autòcrates
9. Desaparició del règim de dictadura imperial i sobiranament manifestada.

els empresonaments

mostra la seva repulsa
Jim franquista

Una nota del Comitè Executiu del Partit Laborista Angles

El Comitè Executiu Nacional del Partit Laborista Angles ha fet pública una nota informant haver constituït un Comitè d'Ajunt als demòcrates espanyols presidit per M. Walter Padley, diputat i membre del Comitè Executiu del Partit Laborista.

Un telegrama del Secretari General de la I. C. T. T.

Fritz Gmür, Secretari General de la Internacional dels Empleats de Correus, Telegrafs i Telegrames ha adreçat al general Franco un telegrama protestant contra les detencions dels nostres companys en violació dels Drets de l'Home i reclamant la llibertat dels detinguts.

Protesta de la Federació Sindical de Noruega

La Federació Sindical de Noruega ha adoptat una resolució protestant contra la violació de les llibertats sindicals i l'empresonament de militants sindicalistes a Espanya. Els termes d'aquesta resolució són idèntics als adoptats per les organitzacions sindicals de Suecia i Dinamarca.

El Consell Executiu de la AFL-CIO

Govern faci saber a Franco que els treballadors dels Estats Units s'oposaran a que es continui ajudant econòmicament a un Govern que oprimeix i persegueix els obrers.

E LA TRAMPA

des i els propietaris cobren el lloguer. Com s'esdevé tot això? Qui pot dexifrar tots aquests misteris de la trampa, de la trapella i del robatori? En el paradís franquista on tot és tirania i frau pot donar-se aquesta paradoxa —i tantes altres— que mentre mils i milers de famílies no troben pis i viuen anguniats amb un peu al carrer, a la capital de l'Imperi que augmenta de dos mil habitants cada mes hi hagi le friolera de vuit mil pisos buids, de vuit mil pisos inhabitats...

Treballadors reclama:

la escrita o parlada.

nats per delictes polítics i socials.
nacional.

preus dels articles de primera necessitat.
ors i col·laboradors en l'exportació de capitals.
nt i respecte total a la voluntat dels espanyols

NEGOCIS I CATASTROFES

La Providència castiga les malifetes per aquella senzilla raó de que cada efecte té una causa. Només que la Providència a vegades s'equivoca i fa pagar el just pel pecador. Això ho saben els veïns del poblet de Ribadelago, penjat per aquelles Sierras de la Culebra, a la punta nord-oest de la província de Zamora que fa partió amb la província de Braganza de Portugal. El dia 7 de gener, abans de l'alba, una tromba d'aigua se'n va endur el poble en un obrir i tancar d'ulls perquè va rebotar-se una presa d'aigua que hi havia més amunt i set milions de metres cúbics d'aigua van baixar com una maledicció i van esclafar cases, estables i coberts, arbres i plantes i persones que més de dues centes s'emportaren riu avall en la desafortada cursa de la mort.

I la premsa d'Espanya, aquesta premsa que només porta fotografies del Caudillo, es va descuidar de portar la notícia com si res no hagués passat. Si no hagués estat la premsa estrangera que va donar compte de la catàstrofe els afortunats subdits del franquisme s'haurien estalviat el disgust car el règim no vol que els espanyols pateixin del cor ni dels nervis i amaga i dissimula les males notícies com les agafades nocturnes i brutals de ciutadans pacífics. Les evasions massives de capitals per part dels personatges de la situació i les escombrades de pobles sencers a causa del trencament de les preses hidràuliques inaugurades per S. E.

Cal que els treballadors sàpiguen que malgrat les selvatges repressions de la tirania, és més fàcil morir sense lluita, quietament, passivament, que no pas lluitant contra la injustícia. Les víctimes de les aventures del Marroc que els militars han cultivat durant cinquanta anys, les dels accidents ferroviaris o de les mines, ultra les de malalties de manca de nutrició i de misèria, sumen moltes més que les sufertes en lluites per l'emancipació del proletariat i la llibertat dels pobles. I aquestes de Ribadelago són un testimoni eloquent del que pot fer un règim corromput i criminal que amb una fam insaciable de beneficis personals sacrifica béns i persones i devora el país.

Per cobrir les apariències s'ha encarregat de fer una investigació al Comitè Español de la Comisión Internacional de grans preses d'aigua per tal que digui quins són els defectes tècnics que tenia la resclosa que va trencarse en una longitud de més de cent metres. Sigui quin sigui el dictàmen, no passarà res, no s'exigiran responsabilitats a ningú perquè serien els mateixos detentadors del poder i de la riquesa públiques els que haurien de judicar-se i castigar-se ells mateixos. Si la culpa es pogués imputar als manobres o peons que van treballar en la construcció de la resclosa, aleshores si que hi hauria castigs a tort i a dret car això és

el que plau al règim, fer desgràcies, fer víctimes.

Però ara les víctimes ja s'han fet i ja són enterrades i oblidades. Ara resta l'empresa del gran salt d'aigua, una empresa que té una història curta però brillant i que s'anomena Hidroeléctrica Moncabril, S.A. Aquesta societat benèfica va constituir-se en 1948 amb 25 milions de pessetes de capital. El 1950 el capital va augmentar-se fins a 80 milions de pessetes i en 1951 va intervenir el famós Instituto Nacional de Industria que és el màgic que fa tots els miracles amb els diners de l'estat i la Hidràulica Moncabril va augmentar el seu capital en 40 milions de pessetes, és a dir, va tenir un capital de 120 milions. Però tot això eren només els començos de la gran empresa. Dos anys més tard el noble Instituto Nacional de Industria dona una nova insuflació a la puixant Hidroeléctrica Moncabril, S.A. i el capital d'aquesta passa de 120 a 300 milions de pessetes. Però l'empenta no s'atura: pel febrer del 1954 es llenen 180.000 accions noves i el capital ascendeix a 480 milions de pessetes. Aquestes accions no podien participar en els beneficis de l'empresa fins al 1961. Però es veu que això no és cap obstacle, que els beneficis seran extraordinaris i que el vertigen no té aturador i el capital sofreix una nova inflada i arriba el mateix any a 600 milions de pessetes. Tenim, doncs, que Hidroeléctrica Moncabril, S.A. fundada pel maig del 1948 amb 25 milions de pessetes de capital, sis anys després havia multiplicat per vint i quatre el seu capital i comptava amb 600 milions de pessetes. El seu objecte era la construcció i explotació del salt d'aigua de Moncabril que va trencar-se el dia 7 de gener darrer i d'un altre salt denominat Salto de la Florida, sobre el riu Narcea, prop de Tineo, a Astúries.

No sabem si fou per un enfit d'aigua o de milions que va rebotar-se la resclosa de Moncabril. El que sabem és que les rescloses que son fetes amb bona tècnica i bons materials no es reboten i que hi ha mils mitjans per a verificar la resistència de les rescloses. Tot el món n'està ple i enlloc no passen desgràcies, només a Espanya. En lloc, tampoc, els negocis no són tan fabulosos, enlloc l'explotació pren les proporcions d'Espanya i enlloc les víctimes no són tan barates, sobretot les dels treballadors enjovats, indefensos, que si es moren se'ls enterra i assumpte acabat. Això, si, el Caudillo pot inaugurar solemnement la presa de Moncabril com una gran realització del seu règim salvador. No hi fa res que es rebenti quan tot just s'estrena: tothom sap que fotes les seves realitzacions han estat així, una rebentada i una muntanya de víctimes. Per això tota Espanya és un cementiri!

A NALFABETISME

Segons les estadístiques més recents de la U.N.E.S.C.O., el nombre d'analfabets és d'una proporció del 1 al 2% a Austria, Dinamarca, Alemanya, Gran Bretanya, Irlanda, Països Baixos, Noruega, Suècia i Suïssa. Canadà té una proporció del 2 al 3%, els Estats Units del 2 al 5%, França del 3 al 6%, Polònia i la U.R.S.S. del 5 al 10%, Israel del 6%, Itàlia del 10 al 15% i Espanya del 15 al 20%.

Com es pot veure, Espanya fa el paper lluit que li correspon en aquesta computació de la ignorància mundial. Però ja ens acontentariem que hi hagués un percentatge del 15 al 20 d'analfabets si el 80% restant de la població sàpigues alguna cosa. Però, què volem que sàpiga amb unes escoles que no ensenyen res més que una falsa història d'Espanya, les glories del Caudillo i quatre oracions sense pietat que les criatures apre-

nen com les cotorres? I no parlem de l'ensenyament secundari i superior i de les cèlebres universitats laborales on només s'hi va a matar l'estona i a obtenir un certificat de nul·litat per a poder ocupar un lloc en la buracràcia falangista o simplement parasitària.

EL VALOR DE LA PESSETA

La pesseta baixa en el mercat de valors. Els preus pugen a l'interior d'Espanya i com més pugen més pessetes hi ha i com més pessetes hi ha menys valen. Pel mes de desembre darrer la circulació fiduciària, és a dir, el total de bitllets en circulació va passar de 69.014 a 72.518 milions de pessetes. Les xifres corresponents al desembre del 1957 eren 62.569 i 66.653 milions respectivament.

EN MARXA CAP EL «VALLE DE LOS CAIDOS»

LA LLETRA " P " SIMBOL DE CIUTADANIA

(Copia del Manifest publicat pel Secretariat de Catalunya de la U.G.T.
i el M.S.C. adherint a la companya de Protesta)

El franquisme ha durat molt, moltíssim, com duren malauradament tots els mals dangosos, però, avui ja no li resta cap possibilitat de perllongar-se. Les defenses morals i polítiques del país han anat reprenent vigor i reduint la infecció. Tota la seva ambició de sobreviure esta limitada a un present incert.

Totes les forces que el sostenien l'han abandonat o l'abandonen i l'esqueletic grup d'homes polítics que se'n serveixen, però que no el serveixen-que ocupen els llocs de govern, no són res més que els darrers corbs que picoteixen el cadaver de l'estat nacional-sindicalista.

La dual representació militar i clerical que hom podia considerar indissolublement unida al jou franquista s'ha reconduït previsoriament a posicions d'indiferència i allunyament.

Franco esta sol, Sol enmig d'un llac de sang i de ruïnes Sol, i en marxa cap el «Valle de los Caídos».

La seva supervivència és mirada amb inquietut per la immensa majoria del país, car tem un desenllaç incontrolat i perillós.

Aquest permaneixer devorant la seva pròpia substància és una actitud tan perversa i covarda que fa sobresortir encara més la textura moral d'aquest espuri vanitos.

Les classes benestants, els rics —de bona o mala manera— són els més preocupats pel present estat de coses. Ells varen fer possible l'alçament del 36. Son ells quins han usat i abusat d'una victòria, la característica de la qual ha estat l'arbitrari, l'abus i la rampinya.

En realitat preocupats ho estant no tant per l'avui com pel demà. D'ací venen tot aquest enfilall d'accions contradictòries. Accions absurdes quan són únicament el reflexe del seu miserable conservadurisme, o bé poc o prou sensates quan tradueixen el desig de sortir del vesper on s'han ficat escollint l'únic camí que els hi resta: Lluitar obertament per l'enderrocament de la dictadura per tal de contrabalançar totes aquestes llargues anyades d'indignitat que tenen en el seu compte.

Escau dir que avui tothom s'adona que el nostre país va de dret cap a la llibertat i la democràcia i també que la classe obrera —la primera i la de sempre— que ha menat el combat sense flectir contra la dictadura, si bé considera el gaudi de la llibertat com essencial lluita, en primer terme, no per una democràcia únicament política, sino social.

La F.N.E.C. al Congrés de Lima

Mentre continuen a la Universitat de Barcelona les diverses manifestacions d'estudiants que culminaren amb una vaga general d'assistència als cursos, per protestar contra els empresonaments de la dictadura, la F.N.E.C. a l'exterior ha estat convidada a assistir a la reunió de la VIII Conferència Internacional d'Estudiants, que tingué lloc al Perú, del 15 al 25 de Febrer.

Recordem que aquesta conferència ha estudiat, entre altres, l'Informe sobre el sistema d'ensenyament superior i la situació estudiantil a Espanya, el qual, insisteix en la discriminació del règim contra la llengua i la cultura catalana.

Finalment l'Informe recull la llarga tradició de lluita de la F.N.E.C., organisme fundat l'any 1932 i que no ha cessat d'aleshores ençà de combatre contra l'opressió, a l'Universitat de Barcelona.

HEU DE SABER

que el règim travessa la crisi econòmica més greu de la seva llarga història de misèria i de corrupció.

que no hi ha crèdits ni divises exteriors, i que entretant els Països Europeus s'associen en el Mercat Comú.

Que les restriccions de gasolina seran imminents, que el ministre Ullastres i el ministre Gual Villalbi són incapaços de fer res i són pràcticament dimissionaris.

HEM DE PROTESTAR

omplint de les P. de la protesta obrera i ciutadana les parets de les fàbriques i tallers, preparant-vos a la manifestació pacífica que ha d'acabar amb el caos i el desgovern de la Dictadura, i que

HEM D'EXIGIR

SALARIS DECENTS que permetin als treballadors de viure com a persones.

VIVENDA PER A TOTS.

JUSTICIA pels que especulen amb la fam i la misèria del poble.

LLIBERTAT pels empresonats injustament per la dictadura.

UNA POLITICA ECONOMICA en benefici del país i de l'interès popular i no en benefici dels grans monopolis i dels grups de pressió.

I com que éstem convençuts que CAP DICTADURA no pot donar-nos aquests drets elementals.

HEM D'OBTNEIR

UN REGIM DE LLIBERTAT I DE DEMOCRACIA, que és l'únic que pot resoldre els problemes del nostre poble.

CIUTADA TREBALLADOR.

Col·labora per tots els mitjans a la Campanya de PROTESTA! Atenció a l'es consignes que et donarem per a fer-la reeixir!

Barcelona, Març del 1959.
MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA - UNIO GENERAL DE TREBALLADORS

Declaració de la U. G. T. i del M. S. C. (ve de la pàgina 1)

* A) La primera implica sacrificis i reformes profundes que el règim actual demostra ser incapaç de plantejar-se i de realitzar.

Sense voler entrar en detalls precisos sobre una política econòmica que ofereixi solucions als problemes plantejats, si que volem senyalar que, sigui quina sigui l'orientació i els mètodes, per a ésser eficaç es precis que vagi acompanya d'un recobriment de la confiança del país en ell mateix, del poble en els governants, i la conformació de tots a les dures tasques que caldria realitzar.

El règim franquista és incapaç de despertar aquesta confiança és incapaç de plantejar-se i d'imposar les reformes necessaries, ni de demanar els sacrificis que el redreçament de l'economia nacional i l'associació amb Europa exigiria en els primers temps. El poble espanyol, i sobretot els assalariats, han estat la principal víctima de l'inflació sense haver-se beneficiat —com en altres països occidentals ho han fet els treballadors d'una constant elevació del nivell de vida. Els treballadors no estaran disposats a consentir ara, un nou període de sacrificis si aquest és demanat per un règim antidemocràtic, que és el principal responsable de llur miserable situació i que no els dona cap garantia de poder-se defensar i millorar llur situació.

El M.S.C. i la U.G.T. davant d'aquesta situació declaren que s'associen a aquest criteri de l'opinió obrera general, i que en qualsevol ocasió recolzaran i propugnaran tots els moviments reivindicatius contra els sacrificis inútils que el franquisme, més o menys disressat d'Europeu o d'occidental, pugui demanar.

B) La segona alternativa és doncs la que escolleix la tiranda envilida i decadent del general Franco. Demanar nous crèdits als americans o altres països o a institucions internacionals. Mantenir l'equilibri econòmic relatiu gràcies al sacrifici dels assalariats. Anar passant el temps com pugui.

Però això avui ja no és possible econòmicament i és molt perillós políticament. La diferència creixent entre Espanya i els països

d'Europa presenta a llarg terme un factor de desequilibri polític que pot obrir un esdevenidor caòtic i propici a totes les explosions.

Es per això que una vegada més ens adreçem a les forces democràtiques i sindicals dels Estats Units i dels diversos països europeus, per dir-los que han d'exigir de llurs governs cessin en l'ajuda que els degrada i que compromet, potser per sempre, l'amistat del nostre poble per aquests països.

La situació present és particularment greu, i així ho constaten els experts del Fons Monetari Internacional. La balança de pagaments acusa un desequilibre prounciat; les reserves líquides del Banc d'Espanya no arriben als 10 milions de dolars; les restriccions de gasolina són previstes per Maig o Juny, si tot continua igual. Mantre, un cap de l'estat sense política i sense audiència, mena un país que PROTESTA. La decepció s'apodera inclús de les classes privilegiades, els possessors exporten la seva riquesa; forces importants de la Burgesia i de l'Exercit creen la Union Espanola i passen a l'oposició. El perill i la por del salt en el buit s'esvaeix i els homes d'Espanya comencen a prendre consciència que cal redreçar els seus destins.

El deure de la Unió General de Treballadors i del Moviment Socialista de Catalunya es advertir l'opinió internacional i particularment als Estats Units que ha arribat l'hora de no ajudar més a una tirania impotent per a mantenir-se, i que ha de deixar pas al règim de llibertat i de democràcia que és l'únic que pot resoldre els gravíssims problemes que planteja la conjuntura actual, i que hem intentat resumir aci.

Catalunya, Març del 1959.

Comité Executiu del

MOVIMENT SOCIALISTA DE CATALUNYA
Secretariat de Catalunya de la
UNIO GENERAL DE TREBALLADORS

Redaccio i Servei de Premsa :
J. Buiria, 8, rue Rigaud
Perpignan (P.-O.)